

РЕШЕНИЕ

№ 2329

гр. Пловдив, 22.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛОВДИВ, Х НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на втори ноември през две хиляди двадесет и първа
година в следния състав:

Председател: Светослав Н. Узунов

при участието на секретаря Ангелина Бл. Фиркова
като разгледа докладваното от Светослав Н. Узунов Административно
наказателно дело № 20215330206346 по описа за 2021 година

Образувано е по жалба на Омникар Ауто ООД против Наказателно
постановление № 594650- F600400/19.08.2021г., издадено от ** на ТД на
НАП- Пловдив, с което на Омникар Ауто ООД, ЕИК 115013855 е наложена
имуществена санкция в размер на 1000 лева.

С жалбата и в хода на процеса се навеждат конкретни съображения за
незаконосъобразност на НП и се моли за неговата отмяна. Претендират се
разноски.

Въззиваемата страна взема становище за неоснователност на жалбата.
Претендира разноски.

Жалбата е подадена в законоустановения срок, от процесуално
легитимирана страна, против акт, подлежащ на обжалване по съдебен ред,
поради, което се явява процесуално допустима и подлежи на разглеждане по
същество.

Съдът като се запозна с приложените по делото доказателства, обсъди
доводите изложени в жалбата и служебно провери правилността на
атакуваното постановление, намери, че са налице основания за неговото
потвърждаване по следните съображения:

В процесното наказателно постановление е описано, че съгласно
договор за финансов лизинг № 0021142/N/04.09.2020г., сключен между „ОББ
Интерлийз“ ЕАД в качеството на лизингодател и „Омникар Ауто“ ООД в
качеството на лизингополучател, лизингодателят предоставил за временно и
възмездно ползване при условията на финансов лизинг с възможност за
закупуване следните лизингови вещи, сред които – автомобил марка

„Renault“, модел „Capture“ с шаси № **, който автомобил бил предаден на лизингополучателя на 04.09.2020г..

За извършената доставка, „ОББ Интерлийз“ ЕАД издало фактура № *****/11.09.2020г. с данъчна основа 4486,11 лв. и ДДС 897,22 лв., по която ДДС е начислен от лизинговото дружество в данъчен период м. 09.2020г. През м. 09.2020г. по фактурата е използвано право на приспадане на данъчен кредит по смисъла на чл. 72, ал. 2 от ЗДДС от Омникар Ауто ООД.

С протокол за взаимно прихващане на дължими и изискуеми парични задължения от 11.09.2020г., към договора за финансов лизинг, същият бил частично прекратен по отношение на лекия автомобил.

Във връзка с развалянето на доставката, от страна на доставчика е издадено кредитно известие № 0002534857/18.09.2020г. с данъчна основа „минус“ 4486,11 лв. и ДДС „минус“ 897,22 лв., което е трябвало да бъде отразено в резултата по ДДС на Омникар Ауто ООД за данъчен период м. 09.2020г. В данъчния период, през който е извършено намалението на данъчната основа по доставката – м. 09. 2020г., жалбоподателят е следвало да направи корекция на ползван данъчен кредит в размер на 897,22 лв. по фактурата, като отрази издаденото от доставчика кредитно известие в дневника си за покупки и в СД, подадени в ТД на НАП – Пловдив с вх. № 16004453040/13.10.2020г. за данъчен период м. 09.2020г.

Жалбоподателят е извършил следващата се корекция на ползван данъчен кредит в размер на 897,22 лв. със закъснение, като е отразил издаденото кредитно известие в дневника си за покупки и в СД, подадена на 13.01.2021г.

Неизвършването на корекцията довело до определянето на резултат за данъчен период м.09.2020г. в по-малък размер, вместо следващия се резултат при коректно отразяване на кредитното известие. След като от документна проверка на 15.12.2020г. свидетелят В. установила горното, на 11.03.2021г. за нарушение на чл.78, ал.2 от ЗДДС, чл.78, ал.3 от ЗДДС съставила АУАН, който АУАН бил съставен в присъствието и подписан от упълномощено лице – Б.П.Г. – с приложено по преписката пълномощно. Въз основа на същия акт било издадено обжалваното наказателно постановление.

Така описаната фактическа обстановка се възприема от съда като установена по безспорен и категоричен начин от показанията на разпитания в хода на съдебното следствие свидетел Б.В., която разказва подробно за извършената проверка и сторените при същата констатации, както и за начина на съставяне на АУАН. Съдът намира показанията на свидетеля В. за последователни, логични, непротиворечиви и съответстващи на събраната по делото доказателствена съвкупност и намира последните за истинни. От същите показания се установява начинът на констатиране на извършеното нарушение, фактите по същото, както и процедурата по съставяне на акта. Горната фактическа обстановка се установява и от приложените писмени доказателства – заверени копия от договор за финансов лизинг № 0021142/N/04.09.2020г. ведно с Приложение А-3 и Приложение В-3 към

същия, кредитно известие № 0002534857 от 18.09.2020г., Фактура № ***** от 11.09.2020г., Протокол за взаимно прихващане на дължими и изискуеми парични задължения от 11.09.2020г., СД за ДДС вх. № 16004453040/13.10.2020г., СД за ДДС вх. № 16004542674/13.01.2021г. от които се установяват горните договорни отношения.

Следва още да се посочи, че горната фактическа обстановка по същество не е спорна между страните, не се оспорва от жалбоподателя.

При така установеното от фактическа страна, съдът прие от правна страна следното:

Съставеният АУАН и обжалваното НП отговарят на формалните изисквания на ЗАНН, като издадени от компетентни органи, притежаващи нужните правомощия за тези действия, съгласно така представената Заповед № ЗЦУ-1149 от 25.08.2020г. на изпълнителния директор на Национална агенция по приходите. При това неоснователно се явява възражението за липса на материална компетентност на издателя на наказателното постановление, тъй като видно от т. 1.3. зам.-директорите на териториалните дирекции на НАП са компетентни да издават наказателни постановления, с които се налагат санкции по чл. 182 от ЗДДС.

При съставянето на АУАН и при издаването на НП не са налице съществени нарушения на процесуалните правила, които да водят до опорочаване на административно - наказателното производство по налагане на санкция на жалбоподателя. АУАН е издаден при спазване на императивните изисквания на чл.42 и чл.43 от ЗАНН и не създава неяснота относно нарушението, която да ограничава право на защита на жалбоподателя и да ограничава правото му по чл.44 от ЗАНН в тридневен срок от съставяне на акта да направи и писмени възражения по него. Атакуваното НП съдържа реквизитите по чл.57 от ЗАНН и в него не съществуват съществени пороци, водещи до накърняване правото на защита на жалбоподателя. Спазени са и сроковете по чл. 34 от ЗАНН.

На следващо място, в хода на съдебното следствие, при преценка на цялата доказателствена съвкупност, се установяват достатъчно данни за извършено деяние, с което Омникар Ауто ООД, ЕИК:115013855, е нарушило разпоредбата на чл.78, ал.2 от ЗДДС и чл.78, ал.3 от ЗДДС - за това, че на 15.10.2020г., в гр.Пловдив, в качеството си на регистрирано по ЗДДС лице, не е извършило корекция на ползван данъчен кредит в размер на 897,22 лв. по фактура № *****/11.09.2020г., като отрази издаденото от доставчика кредитно известие № 0002534857/18.09.2020г. в дневника си за покупки и в справка – декларация, подадени в ТД НАП – Пловдив с вх.№ 16004453040/13.10.2020г. за данъчен период м.09.2020г., което довело до определянето на резултат за данъчен период м.09.2020г. в по-малък размер, вместо следващия се резултат при коректно отразяване на кредитното известие.

Съдът намира за неоснователно възражението на жалбоподателя, че не е спазен тримесечният срок по смисъла на чл.34 от ЗАНН, доколкото

доставчикът по развалената доставка е издал кредитно известие на 11.09.2020г. В същото време в дневника за продажби и справка декларация на „Омникар Ауто“ ООД кредитното известие не е било декларирано, поради което като дата на откриване на нарушителя следва да се приеме именно 15.12.2020г. Следва да се посочи, че бездействието да се състави АУАН по смисъла на чл.34, ал.1 от ЗАНН е винаги бездействие на компетентния да състави АУАН орган. Именно предвид това и действието по „откриване на нарушителя“ по смисъла чл.34, ал.1 от ЗАНН е винаги действие на същия този компетентен да състави АУАН орган, а не на която и да е държавна институция. В случая актосъставителят ясно сочи, че нарушението е установено от него на 15.12.2020г. и същата дата действително не би могла да бъде по-ранна, доколкото и самото искане за представяне на документи № П-16001620195811-040-001 до „Омникар Ауто“ ООД е от дата 15.12.2020г.. Без значение в случая е дали е съществувала хипотетична възможност нарушението да бъде установено по-рано въз основа на евентуална проверка на други документи, доколкото няма данни актосъставителят да е извършил такава.

На следващо място, неоснователно е и възражението, че административнонаказващият орган не е спазил чл.57, ал.1, т.5 във вр. с чл.42, т.3 и т.4 от ЗАНН, като не е посочено място на нарушението. В наказателното постановление, както и в АУАН изрично е посочено, че нарушението е извършено в гр. Пловдив, което е правилно и законосъобразно, доколкото мястото на нарушението, изразяващо се в бездействие, е това, на което е следвало да се извърши дължимото действие, в случая – гр.Пловдив, в седалището на ТД НАП – Пловдив, а времето – моментът в който забавата е реализирана, а именно – първият ден след изтичане на срока, в който е следвало да бъде направена корекция на ползвания данъчен кредит.

Съдът намери за неоснователно и възражението, че от обективна страна не е изследван въпросът кога издаденото от трето лице кредитно известие е пристигнало в счетоводството на жалбоподателя. Въпросът за пристигане на кредитното известие не е част от фактическия състав на извършеното нарушение. В този смисъл разпоредбата на чл.78, ал.2 от ЗДДС свързва задължението на регистрираното лице да коригира размера на ползвания данъчен кредит с изменение на данъчната основа или при разваляне на доставката, а не с получаване на кредитно известие в счетоводството на жалбоподателя. Следва да се отбележи и характерът на кредитното известие, което представлява първичен счетоводен документ, с който се намалява данъчната основа на доставка или се нулира данъчната основа при развалянето на доставка, за която вече е издадена фактура. При това не може да се приеме, че дружеството жалбоподател не е било уведомено за последващата корекция своевременно, тъй като същата е направена въз основа на протокола за взаимно прихващане от 11.09.2020г., който от своя страна е подписан от управителя на „Омникар Ауто“ ООД, и е влязъл в сила на датата на подписването му.

Неоснователно е и възражението във връзка с това, че липсва конкретен

извод каква е разликата между определения размер на данъка за периода и дължимия данък при своевременно отразяване на кредитното известие, което е задължително за обосноваване размера на санкцията. В АУАН и наказателното постановление съвсем ясно е посочено, че нарушението се изразява в това, че дружеството не е направило корекция на ползван данъчен кредит в размер на 897,22 лева, което изчерпателно описва съставомерните признаци на нарушението, за което е без значение някакъв общ размер на определения и дължимия данък за целия данъчен период. В случая санкционната разпоредба на чл.182, ал.1 от ЗЗД също свързва наказанието с определения в по-малък размер данък, а не с някакъв общ данъчен резултат.

Неоснователно е и възражението за нарушение на чл.42, т.5 и чл.57, т.6 от ЗАНН, доколкото като нарушени законови разпоредби са посочени чл.78, ал.2 от ЗДДС и чл.78, ал.3 от ЗДДС, съгласно които се ангажира отговорност за бездействие - неизпълнение на задължението за отразяване на кредитното известие. Както е и посочено в НП, корекцията на ползвания данъчен кредит е извършена, но със закъснение. В случая ясно е посочено, че се твърди нарушение, изразяващо се именно в бездействие. Фактическият състав на това нарушение може да бъде описан единствено съвкупно от двете разпоредби на чл.78, ал.2 и ал.3 от ЗДДС, доколкото чл.78, ал.2 от ЗДДС сочи задължението на регистрираното лице да коригира размера на ползвания данъчен кредит, а чл.78, ал.3 от ЗДДС – срокът, в който същото следва да бъде сторено - данъчният период, през който са възникнали обстоятелствата. Дори и при по-късно отразяване, нарушението се явява извършено с изтичането на срока по чл. 78, ал. 3 от ЗДДС.

Съдът обсъди и въпросът за приложението на чл.28 от ЗАНН, като счете, че същият е неприложим в настоящия случай. Конкретното установено нарушение, както и обстоятелствата по същото, разкриват типичната, а не по-ниска степен на обществена опасност на деянието по чл.78, ал.2 от ЗДДС, чл.78, ал.3 от ЗДДС, отчетена от законодателя при въздигане на деянието в нарушение. Не може да бъде такова обстоятелство сам по себе си фактът, че нарушението е за първи път. В случая липсва най-характерният белег на маловажния случай, а именно – доброволно отстраняване на нарушението, по собствена инициатива на нарушителя, в кратък срок след допускането му. Нарушението е било отстранено едва след иницирането на проверката на административнонаказващия орган, при това 3 месеца след допускането му. Следва да се отбележи, че съгласно трайната съдебна практика, отговорността на ЮЛ е обективна, безвиновна. Това означава, че за да се ангажира тяхната отговорност, не е необходимо да се констатира вина от страна на ръководството на предприятието или на някой от служителите. От значение за налагане на имуществена санкция е само обстоятелството, че законът е възложил на определено юридическо лице дадено задължение и то обективно не е изпълнено, с което е създадено едно обективно съществуващо противоправно състояние.

Що се отнася до сочената практиката на Съда на Европейския съюз от 20 юни 2013г. по дело C-259/12, то въпросът дали размерът на наложената

санкция не надхвърля целите, изразяващи се в осигуряване на правилното събиране на данъка и предотвратяване избягването на данъчно облагане е фактически такъв и следва да се съобрази с особеностите на конкретния случай, а не с някакво „общо отношение“ на разпоредбата на чл.182, ал.1 от ЗДДС към сочената Директива за ДДС. Още така посочените цели в практиката на Съда на Европейския съюз по никакъв начин не противоречат на целите по чл.12 от ЗАНН, а напротив – следва да бъдат постигнати чрез последните. В настоящия случай, както вече се посочи, по никакъв начин не се налага заключението, че в конкретния случай наложената санкция надхвърля целите, изразяващи се в осигуряване на правилното събиране на данъка и предотвратяване избягването на данъчно облагане. Нещо повече – законодателят изрично е предвидил привилегирован състав на нарушението по чл. 182, ал. 2 от ЗДДС при констатирано закъснение до 1 месец, който състав предвижда налагането на по-лека санкция за нарушения от този тип, именно отчитайки по-малкото закъснение на задълженото лице.

При разглеждане въпроса за съответствието на наложеното наказание с тежестта на нарушението и личността на нарушителя следва да се има предвид и че съгласно разпоредбата на чл.182, ал.1 от ЗДДС – регистрирано лице, което не издаде данъчен документ или не отрази издадения или получения данъчен документ в отчетните регистри за съответния данъчен период, което води до определяне на данъка в по-малък размер, се наказва с глоба - за физическите лица, които не са търговци, или с имуществена санкция - за юридическите лица и едноличните търговци, в размер на определения в по-малък размер данък, но не по-малко от 1000 лева. В случая - размерът на определения в по-малък размер данък е 897,22 лв., поради което санкционната разпоредба е приложена в съответствие със закона, липсва възможност за индивидуализация на наказанието в друг размер, освен посочения, поради което следва и извод, че административното наказание е приложено правилно и законосъобразно.

Неоснователно е искането на жалбоподателя да бъде приложена по-благоприятната санкционна разпоредба на чл.182, ал.2 от ЗДДС. Последната разпоредба визира случай, в който регистрираното лице е издало или отразило данъчния документ в периода, следващ данъчния период, в който документът е следвало да бъде издаден или отразен. В случая не се установява, нито жалбоподателят изобщо твърди, да е направена корекция на ползван данъчен кредит през отчетния срок за данъчен период м.10.2020г., който именно се явява данъчният период, следващ данъчния период, в който документът е следвало да бъде издаден или отразен.

Въз основа на горното, съдът стигна до извода, че обжалваното наказателно постановление е правилно и законосъобразно и като такова следва да бъде потвърдено.

По разноските:

С оглед на крайния изход на спора, разноски се дължат от жалбоподателя на въззиваемата страна. На основание чл. 63, ал. 5 ЗАНН вр. чл. 37, ал. 1 ЗПП, вр. чл. 27е от Наредбата за заплащане на правната помощ,

съдът определи да бъде присъдено възнаграждение в размер на 80 лв. за осъществената защита от юрисконсулт, като съобрази фактическата и правна сложност на делото и вида и количеството на извършената дейност.

Така мотивиран и на основание чл. 63, ал. 1 ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № 594650-F600400/19.08.2021г., издадено от ** на ТД на НАП- Пловдив, с което на Омникар Ауто ООД, ЕИК 115013855 е наложена имуществена санкция в размер на 1000 лева.

ОСЪЖДА Омникар Ауто ООД, ЕИК 115013855 да заплати на ТД на НАП-Пловдив на основание чл. 63, ал. 5 ЗАНН вр. чл. 37, ал. 1 ЗПП, вр. чл. 27е от Наредбата за заплащане на правната помощ разноските в настоящото производство в размер на **80 лв.** за защита от юрисконсулт.

Решението подлежи на обжалване пред Пловдивски Административен съд в 14-дневен срок от получаване на съобщението до страните за постановяването му.

Съдия при Районен съд – Пловдив: _____